עג:

סו:], ג) לעיל סח:, ד) לעיל

עא.. ה) רש"ל מ"ו, ו) לקמן

סבאו. ט) שבת הל: לעיל ה.

נע"ש ל"ע] [לקמן עד:], י) לעיל סו:,

הגהות הב"ח

(h) גם' מתקיף לה רבה בר רב חנן: (נ) רש"י ד"ה

רב חק. יש ... והא תניא לעיל נ"ב סוף דף

סח ע"ב: (ג) תום' ד"ה אלא וכו' כדדייקי מדתני

שהרי וכו': (ד) בא"ד

כדאמר לעיל. נ"ב דף מ ע"ב: (ה) ד"ה כל וכ

משמע לפירושו דאם:

עט:, ז) לקמן מ) [פירש"י ע"ז ע"ז ע"ז

עירובין עירובין הלכה יג סמג עשין א טור ש"ע א"ח סי שפו: פג ב מיי וסמג שם

טוש"ע א"ח סי שנא שם מוש"ע א"ח שם וסי׳ שפו קיין פטיף ג: פר ד מיי' פי"ז מהל'

שבת הלכה ז סמג שם טוש"ע א"ח סי׳ שסג סעיף כו:

רב ניסים גאון

מתני׳ מני ר׳ מאיר היא דאמר בעינן עירוב ובעינן דאמר בעינן שיתות. הא דר' מאיר שיתוף. הא דד מאיד ורבנן כבר מפורשת בזה הפרק, מאי ר' מאיר ומאי דתניא מערכיז רבנז בחצרות בפת.

רבינו חננאל ר' מאיר היא דאמר בעינן עירוב ובעינן שיתוף. אי הכי אימא מציעתא. נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן, בחצירות ובמבוי, כרבנן דאמרי או מערבי או משתתפי. ופרקינן . אעירובו דרישא קאי, והכי קתני כיון שעיריבו (או נשתתפו) [ונשתתפו] נמי במבוי מותרין כאן וכאן. אי הכי אימא סיפא שכח אחד מבני חצר ולא עירב מותרין כאן וכאן, היכי רמי אי נימא כדקתני, אמאי מותרין והלא אוסר י עליהן, דתנן שכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור כו׳. ואוקימנא בשביטל רשותו בחצר כו'. ופרקינן אלא מתני ודאי בשביטל ומדרישא בשביטל סיפא נמי בשביטל. אימא סיפא שכח אחד מבני מבוי ולא נשתתף מותרין בחצירות ואסורין במבוי, ומאחר רשותו במבוי . שביטל הא שמעינן ליה לר׳ מאיר דאית ליה ביטול ביטול בבוי. דתניא הצדוקי הדי וי שדי . במבוי. עמו במבוי שהרי ביטל לכם רשותו דברי ר׳ לכם רשותו דברי ר' מאיר, אלא פשיטא דלא ביטל משום הכי אסירי ביטל משום ווכי אסרי במבוי, ומדסיפא לא ביטל יישא נמי לא ביטל, וקתני מותרין כרבנן, וכי רישא וסיפא ר' מאיר רישא וסיפא ר' מאיר ומציעתא רבנן. ושנינן כולה ר' מאיר היא, וטעמא מאי בעי ר' מאיו עירוב ושיתוף, כדי שלא תשתכח תורת עירוב. הכא לא משתכח תורת עירוב יב יהודה (אמר) רב לא תני במתני׳ פתוחות זו לזו, קסבר כל שיתוף שאין מכניסין אותו דרך פתחין למבוי לאו שמיה

איכוא מציעתא ואם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן אתיא ואס נשסספו כו'. בגמרא מתרן לה: ושכח אחד מכני חלר ולא ברבגן. ואפילו למאן דאמר לעיל [דף עא:] דבפת לא פליגי

משמע ליה ואם נשתתפו במבוי בכל ענין ואפילו נשתתפו במבוי ביין: אלא פשימא דבמיל. ואם תאמר למאן דאמר אין מבטלין כחלר לבסים. כשם שאסור להוליא מן הבחים לחלר בלא עירוב

רשות מחלר לחלר היאך מותרין במבוי הא אין יכול לבטל רשותו לבני חלר אחרת לרבא יי דאמר לשמואל דאפילו ב׳ חצירות זו לפנים מזו פעמים דאין מבטלין ויש לומר דהא לא קשיא שהרי במבוי נשתתף אבל הא קשיא היאך מועיל במבוי ביטול לרבה דהמר בב׳ חלירות זו לפנים מזו דאין מבטלין ועל כרחך יש ביטול רשות במבוי (ג) כדדייקי שהרי ביטל להם רשותו ויש לומר דכיון דכולם שוין במבוי זה כזה יכול לבטל אף לבני חלר אחרת שהמבוי חדא תשמישתא לתרוייהו ולא דמי לב׳ חלירות דהה תשמישתה לחוד והה תשמישתא לחוד כדאמר לעיל (ד) ולקמן (דף עט.) תניא גבי בית שבין שתי חלירות ומלאוהו תבן דאם נתמעט התבן מעשרה טפחים מבטלין הבית לזה ולזה והיינו טעמא כדפרישית דאפילו לשמואל הבית לחצירות חדא תשמישתא הוא לתרוייהו: בל שיתוף שאין מכניםו ומוציאו דרך פתחים למבוי לאו שמיה

שיתוף. פי׳ בקונטרס ולהכי לא תני רב ופתוחין זו לזו דחיים דילמא מעיילי ליה דרך פתחים שביניהם משמע לפירושו (⁶⁾ ואם פתוחות זו לזו לא מהני בהן שיתוף ואפילו מעיילי ליה דרך מבוי גזרינן דילמא לא מעיילי אלא דרך פתח החזר וסמכינן עליה ואם תאמר היכי משכחת ליה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן דמערבין ומשתתפין אם לא בחלירות הפתוחות זו לזו ומשמע התם דמהני שיתוף ויש לומר דאשכחן לה בשעירבו החלירות דרך חלונות וכיון שאין פתח גמור מחלר לחלר גבוה י' ורוחב ד' ליכא למיגזר דילמא מפקי ועיילי השימוף שלא כדרך המבוי כיון דמחזר לחזר לא סלקי להדיא אי ליכא

פתחים אלא חלונות בעלמא: ראפקיה ועייליה. פירש בקונט׳ לאותה חבית בכל החלירות ומהן למבוי ומשם לחלר שהונח שם ולח לשם שיתוף ולפירושו ה"ל למימר דעייליה ואפקיה ועייליה ובחנם דחק לומר כן דתחילה היה בשאר חלירות ואפקיה למבוי והדר עיילי בוה החלר:

בני חבורה שהיו מסובין כו'. כאן לא שייך למימר דאפקיה

ועייליה דאע"ג דיכול לומר דכל חד וחד הביא פת בחלר זה [דרך מבוי] כדי לסעוד סתמא דמלחא איירי – דשיחופי מבואות מותר להניחן בחלר שבמבוי אבל משום עירוב לא שבעל הבית זה הזמינם לפעוד אללו ואע"פ שלא זיכה סומכין דבית בעינן דעירוב משום דירה וחלר לאו בר דירה הוא: במים על פת שעל השלחן דכוכו בו דמו שאין לומר שכך אירע שפת של בעל הבית היה מונח בשאר חלירות והובא כאן דרך מבוי דהולאה והכנסה זו לא מהניא מידי כיון שלא היה קנוי פת

ואם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן א עירבו בחצירות ונשתתפו במבוי ושכח אחד מבני חצר ולא עירב מותרין כאן וכאן 6 מבני מבוי ולא נשתתף מותרין בחצירות ואסורין במבוי 🤄 שהמבוי לחצירות כחצר לבתים: בני מני רבי מאיר היא דאמר בעינן עירוב ובעינן שיתוף אימא מציעתא ואם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן אתאן לרבנן דאמרי בחדא סגיא הא ל"ק ° ואם נשתתפו נמי קאמר אימא סיפא עירבו בחצירות ונשתתפו במבוי ושכח אחד מבני חצר ולא עירב מותרים כאן וכאן היכי דמי אי דלא במיל אמאי מותרים אלא פשיטא דבטיל אימא סיפא שכח אחד מבני מבוי ולא נשתתפו מותרין בחצירות ואסורין במבוי ואי דבמיל אמאי אסורין במבוי וכי תימא קסבר רבי מאיר אין בימול רשות במבוי והא ^מ תניא שהרי בימל לכם רשותו דברי רבי מאיר אלא פשיטא דלא בטיל ומדסיפא דלא בטיל רישא נמי דלא במיל רישא וסיפא רבי מאיר מציעתא רבנן כולה רבי מאיר היא ומעמא מאי אמר רבי מאיר בעינן עירוב ובעינן שיתוף שלא לשכח תורת עירוב מן התינוקות והכא כיון דרובה עירבו לא משתכחא אמר רב יהודה רב לא תני פתוחות זו לזו וכן אמר רב כהנא רב לא תני פתוחות זו לזו איכא דאמרי רב כהנא גופיה לא תני פתוחות זו לזו אמר ליה אביי לרב יוסף מאי מעמא דלא תני פתוחות זו לזו קסבר כל שיתוף שאין מכניסו ומוציאו דרך פתחים במבוי לאו שמיה שיתוף איתיביה י בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ביין ולזה ביין אין צריכין לערב התם דאפקיה ועייליה ס (איתיביה) כיצד משתתפין במבוי וכו' התם נמי דאפקיה ועייליה מתקיף לה רבה בר 🕪 חנן אלא מעתה הקנה לו פת בסלו ה"נ דלא הוי שיתוף וכי תימא הכי גמי והא " אמר רב יהודה אמר רב בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום הפת שעל שלחן סומכים עליה משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף ואמר רבה לא פליגי כאן במסובין בבית

כאן במסובין בחצר אלא מעמא דרב דקא

סבר אין מבוי ניתר בלחי וקורה יי עד

שיהו בתים וחצירות פתוחים לתוכו גופא

ש אמר רב י אין מבוי ניתר בלחי וקורה

עד

וכאן. השתא משמע דסומכין ובגמרא מתרך לה: שהמבוי לחלירום

עירב. בחלירו להתיר חלירו אבל בשיתוף היה לו חלק: מוחרין כאן

כך אסור להוליא מן החלר למבוי בלא שיתוף ולא תימא דלא דמו דבית וחלר זו רשות היחיד וזו רשות הרבים אבל חלר ומבוי שניהן רשויות של רבים הן: וחם נשתתפו נמי. וחקמייתח קאי ואם נשתתפו אף במבוי קאמר: אמאי מוסרין. באותה חלר הא רבי מאיר לית ליה סומכין על שיתוף: מבני מבוי ולה נשתתף. החת מן החלירות לא נשתתפה עם חברתה במבוי: והא סניא. לעיל (כ) בפירקין גבי לדוקי: רישה נמי דלה בטיל. הא דקתני שכח אחד מבני חלר בדלא בטיל וקתני מותרים אלמא סומכין על השיתוף: רישה וסיפה רבי מחיר. רישה קתני עירבו בחלירות ולה נשתתפו במבוי הסורין במבוי הלה אם כן נשתתפו נמי במבוי כרבי מאיר וסיפא התני מבני מבוי ולא נשתתף אסורין במבוי כרבי מאיר: ומליעסא. דקתני מבני חלר ולא עירב כו׳ כרבנן: כולה רבי מאיר היא. ומציעתא אמאי סומכין בני אותה חצר על השיתוף משום לרובן עירבו דטעמא מאי כו': רב לא סגי פסוחום זו לזו. וכל עירבו בחלירות דמתניתין עירבו כל חלר לעלמה קאמר ומותרין בחלירות דקתני מותרין בני חלר

לעלמן קאמר: כל שיחוף שאין. כל

אחד ואחד מכנים חלקו דרך פתח

חלירו למבוי ודרך מבוי יוליכוהו לחלר

שיהה מונח בו: לאו שמיה שיתוף.

שאם יכניסוהו דרך פתחים שמחלר

לחזר אין נראה כשיתוף מבוי והכא

נמי חייש רב דילמא מעיילי ליה דרך

פתחים שביניהן: אין לריך לערב.

והא הכא דלקחן חבית בשותפות ולא

נכנסה אלא לאותה חלר לבדה:

דאפקיה ועייליה. לחבית בכל

החלירות ומהן למבוי ומשם לחלר

שהונח שם ולח לשם שיתוף. ושינויה

דחיקא הוא ולא הוי מסקנא הכי:

כילד משתתפין כו'. תיובתה קה מותיב

ממתניתין דפרק חלון דלקמן [דף עט:]

דקתני התם כילד משתתפין במבוי

מניח את החבית ואומר הרי זה לכל

בני מבוי ומזכה להן כו' והא הכא

דחד מזכה מדידיה לכולהו ולא נכנסה

לחלרותיהן: מסובין בבית. סומכין

משום עירוב החלר כדאמר לקמן

ופה:ן עירובי חלירות בבית שבחלר:

מסובין בחלר. סומכין משום שיתוף

גליון הש"ם גמ' ואם נשתתפו נמי קאמר. עיין לעיל דף סו ע"ב ברש"י ד"ה נסמוך אשימוף: תום' ד"ה בני. הכנסה מועלת. קשה לי דא"כ איך משני תחלה על מתני דכילד משתתפים במבוי וכו׳ ה״נ דאפקיה ועייליה. הא מקודם לא מהני זה דהחבית דבעה"ב. וע"כ דעתה אחר הזיכוי מפקא ומעיילא א"כ למאי לריך לזכוח ע"י בנו ובתו הא כיון דעיילא לכל חלר וחלר יקנה חלירו של כל אחד חלקו ביין ולע"ג:

רבינו חננאל (המשר) שיתוף. ואילו הן פתוחות זו לזו מכניסות אותו מזו לזו ואין מוציאין למבוי אינו שיתוף, לפיכך לא תני במתני' פתוחות לא דוני במונני פונודודת זו לזו. ומותבינן עליה מיהא בעל הבית שהיה שותף לשכיניו לזה ביין שותף לשכיניו לווו ביין ולזה ביין וכו'. ופריק כגון דאפקיה לההוא יין והדר עייליה דרך פתחין למבוי. והכי נמי פריק בכיצד משתתפין במבוי כגון דאפקיה לההוא מידי והדר עייליה דרך פתחין . למבוי. איני דרב אמר לא הוי שיתוף דמעייל ליה דרך למבוי, והא רב הוא מסובין וקדש עליהם היום פת שעל גבי השולחז . סומכין עליה משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף. ואמר רבה לא פליגי אי מסובין בבית סומכין עליה משום ערוב. ואי מסובין בחצר סומכין עליה משום שיתוף. ופרקינן אלא היינו טעמא דרב קסבר אין מבוי ניתר בלחי וקורה אלא אם היו בתים וחצירות פתוחות לתוכו. והני כיון דפתוחות זו לזו נעשית כחצר אחת, לפיכך לא הוה תני פתוחות זו לזו.

לכל בני החבורה באותה שעה אלא היה של בעל הבית זה ° ואין הכנסה והולאה מועלת אא"כ היה של בעל השיתוף מאותה שעה: